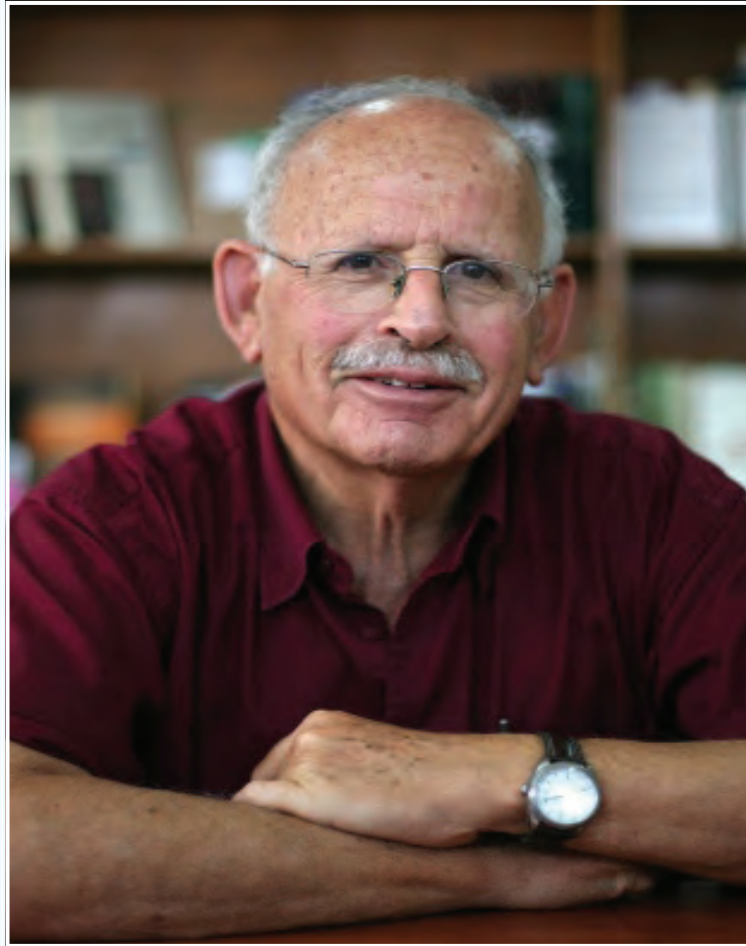

בין גל לגל

עלון שדות ים 1961 כד אדר תשפג, 17.03.2023

”הצלילות המופלאה של השכל
שלא תגמר לעולם.
כמו החול והים והמים.
וכוכבי השמיים שלא ייספרו מרוב
ואיי הזהב הקסומים מקרוב-קרוב.
ועשן השריפות. ואבק הרחוב.”
עוזי שביט

עוזי שביט 1936 - 2023

נשיא המדינה
رئيس الدولة
THE PRESIDENT

ירושלים, י' באדר תשפ"ג
03 במרץ 2023

לכבוד
בת שבע, נעמי, טללית, יעל, סיגל
וכל בנות ובני משפחת שביט חיקרה והמפוארת,

הצטערתי מאוד לשמוע על פטירתו של יקירכם פרופסור עוזי שביט – בעל, אבא וסבא אהוב, אשר מותו הוא אבדה גדולה לעולם הספר הישראלי ולתרבות שלנו בכלל.

משך עשרות שנים היה עוזי שם נרדף לחקר הספרות מצד אחד, ולקידומה של היצירה הספרותית המתחדשת מהצד השני.

הוא היה מחוקרי הספרות החשובים שחיו בינינו, והפרסים הרבים שהוענקו לו במעלה השנים היוו הוכחה, ולו סמלית, לעובדה זאת.

זכיתי להכיר ולהוקיר באופן אישי את עוזי האהוב, אשר כל מפגש עמו היה חם, מלמד ומרחיב דעת.

מפעל חייו היה, ללא ספק, הוצאת הקיבוץ המאוחד, אותה הוביל ביד רמה משך למעלה משלושה עשורים, עד לפני שנים ספורות.

ידענותו הרבה וסקרנותו ליצירה חדשה היוו יחד את סוד ייחודו ותרומתו הרבה, אשר טבעה את חותמה הניכר בעולם השירה העברית. רבים מהמשוררים והמשוררות הישראלים חבים לו את ההזדמנות הראשונה שניתנה להם – וכולנו התברכנו בכך.

מיכל ואני שולחים לכם את תנחומינו הכנים בפטירתו, ומייחלים כי לא תדעו עוד צער.

יהי זכרו של עוזי ברוך ונצור בלבנו לעד.

שלכם, נטו ויקס!

נטו ויקס
יצחק הרצוג
נשיא המדינה

הספד הקיבוץ לעוזי שביט ז"ל

בת-שי היקרה, הבנות נעמי ושמיל, טללית, יעל ויורם, סיגל וחיים, הנכדים יונתן וגילי, איילת, גפן, גלעד ועמית, אביתר, ירדן ועלמה, בני המשפחה, חברי גרעין הפלי"ם, משפחת הוצאת הקיבוץ המאוחד-ספריית הפועלים, העמיתים מהאקדמיה, חברי שדות ים וכל המקורבים שבאו לחלוק כבוד אחרון לחברנו עוזי שבועיים לפני יום הולדתו השמונים ושבע.

איש הספר והמעשה. לעצמו לא ביקש דבר. צנוע וישר דרך, לא מורם מעם. מעמודי התווך בקיבוץ, אדם שדעתו נחשבת, חף ממשוא פנים, בהיר מחשבה ואוהב אדם.

"מנכ"ל יוצא דופן, בלי מכונית ובלי אייפון, ואפילו את הרשימות שלו כותב בעט", כדבריה של זיוה שמיר חברתו לאקדמיה. עוזי, בנם הצעיר של סיטה ואריה שמיט, ואחיו של יעקב הבוגר ממנו בשלוש וחצי שנים, נולד בארבעה עשר במרץ 1936 בישוב תל אור שהוקם בעמק הירדן, סמוך לנהריים, למען פועלי חברת החשמל.

הוריו עלו ארצה בשנת 1933 עם עלייתו של היטלר לשלטון בגרמניה. כאנשי העלייה החמישית המשכילים, גויס אביו, מהנדס חשמל במקצועו, לעבודה בתחנת הכוח ההידרו-אלקטרית שהגה ויזם פנחס רוטנברג. אמו הגנת אפשרה לבניה הקטנים לרוץ יחפים על אדמת העמק הלוהטת ולהצטנן במי הירמוך שתועלו לתחנת הכוח.

בבית הספר בו למד עוזי עד גיל עשר לימדו שני מורים, וכל כיתה מנתה ארבעה ילדים, סיפר לנכדו אביתר. לימים, בעקבות מעברו של האב לעבודה בתחנת הכוח רידינג, העתיקה המשפחה את מושבה לרמת גן. ההורים דיברו ביניהם גרמנית ובבית נבנתה ספרייה גדולה. האב ניגן בכינור ועוד בנהריים ארגן רביעייה מוזיקלית. ברמת גן נמכר הכינור תמורת פטיפון ותק-ליטים של מוסיקה קלאסית. ההורים הרבו לצאת לקונצרטים והצגות כנהוג בארץ מוצאם. "אני חושב שלמדתי מהם את אהבת הספרים", אמר לאביתר.

"אבא אהב ספרים, סיפרה סיגל, נהנה למשש ספרים עתיקים, לקנות, לדפדף, להריח אותם. אבא אהב ספרי אמנות בעיקר מהרנסנס, מאיטליה ורישומים, גמע ספרי היסטוריה וכמובן ספרי שירה והגות.

המעבר החד מישוב של קומץ משפחות לעיר גדולה עם 52 ילדים בכיתה היה לא פשוט. עוזי השתלב בתנועת הנוער העובד והלומד בתחילה כחניך ובהמשך כמדריך וככל חבריו הנערים מאותה תקופה חווה את הכרזת העצמאות המרגשת ומלחמת השחרור. בסיום הלימודים עוזי השתלב עם חבריו מהתנועה בגרעין שהתגבש לקראת הגשמה בהתיישבות העובדת. אל הגרעין הצטרפה גם קבוצה ירושלמית ובהם גם בת-שי. "הכרנו והתאהבנו, סיפר בפשטות על תחילת הקשר הזוגי המיוחד שנרקם ביניהם והתהדק לאורך השנים. אך טבעי היה לראות אותם מהלכים בשבילי המשק בידיים שלובות.

לפני ההגעה לשדות ים התגבש הגרעין בקיבוץ נחשולים ולאחר מכן הם הגיעו לכאן. כשהתגייסו לצבא הצטרפו הבנים לנח"ל המוצנח. עם תום השרות הצבאי שבו למשק ואז נדרשו להכריע בשאלת עתיד הגרעין. בהתאם לדרישת התנועה ואחרי דיונים רבים נענה הגרעין לצו השעה והגיעו לשדות-ים.

חודשיים אחרי ההכרעה יצאו בני הגרעין ל"מבצע קדש" ואיבדו ארבעה מחבריהם.

עוזי ובת-שי מיסדו את חייהם המשותפים בשנת 1961. כשנה אחר כך נולדו התאומות נעמי וטללית. המשפחה התרחבה עם לידתה של יעל ב-1967.

בת-שי כבר הייתה גנת אהובה ועוזי עמד לסיים את חובותיו בתואר הראשון. סיגל, הבת הצעירה נולדה ב-1971. כשם שהתמסר לאקדמיה, לניהול ההוצאה לאור ולתפקידים שעמס על עצמו בקיבוץ, כן היה איש משפחה. "אבא תמיד דואג, מתעניין ומקשיב, ולא מוותר על משפחתנו אף פעם, כתבה סיגל בספר "הנאמן".

סיגל נזכרת בחווייה משותפת – "אבא ואני שוחים יחד בים לכיוון הסלעים. אבא מוביל אותי בין הגלים ואני אוחזת בכתפיו ומרגישה הכי מאושרת והכי בטוחה בעולם."

עוזי אהב את הים, והים אהב אותו.

מתוך ספרו "ביום שידובר":

לצוף בין סלעים מופלאים, מזהיבים בגוונים חלומיים.

מעגלים מעגלים זוהרים. דממה של אחר הצהריים

צפורים מוזרות, ארוכות מקור, נצבות דומם,

צופות בעיניים צהובות, עגולות, אל המים.

לשוט בין סלעים מופלאים. מאי אלי אי. עוד ועוד.

תנופת הזרועות כה עזה. משחק השרירים בכתפים.

הרחק מאחור, נותרים העופות. קטנים וקטנים. נקודות.

ורק אין-ספור מעגלים זוהרים של המים.

לאורך כל שנות פעילותו, עוזי שילב בין החיים הפרגמטיים של העבודה במשק לבין ההתפתחות האקדמית ואהבתו לספרות העברית. כבר בראשית חברותו ביקש עוזי מהמזכירות לצאת ללמודים, אך מזכירות הקיבוץ התנתה את הסכמתה ביציאה ללימודי ערב. בבקרים עוזי עבד במספוא, קצר את האספסת והתלתן עבור הפרות ברפת, ובערבים נסע ללימודים באוניברסיטה שזה עתה הוקמה באבו כביר. שלוש פעמים קיבל עוזי על עצמו את תפקיד מזכיר המשק במהלכם המשיך ללמד שלושה ימים בשבוע בתל-אביב.

במשק נשא עוזי תפקידים רבים. לצד ההנהגה הצטרף לוועדות בהן השפיע על קידום ההתפתחות האישית ועל השינויים בחינוך המשותף ועל צביון החברה.

באקדמיה זכה להערכה רבה. עבודותיו המחקריות הצטיינו בדיוקן ובחידושן ותאריזו נסקו עד היותו פרופסור מן המניין בשנת 1988. עבודתו המחקרית התמקדה בשירה העברית מראשית תקופת ההשכלה. על הישגיו האקדמיים ועבודתו המאומצת והפורייה זכה עוזי בפרסים ובהם הוענק לו פרס ביאליק לחכמת ישראל על מפעל חייו בחקר הספרות. עוזי נמנה עם סגל אוניברסיטת תל אביב ובה נמנה על ראש מכון כ"ץ לחקר הספרות העברית, ראש החוג לספרות עברית, ראש בית הספר למדעי היהדות וראש מרכז קיפ לחקר הספרות והתרבות העברית. שנים עמד בראש מוסד אלתרמן המופקד על מורשתו של המשורר.

עוזי כתב אחד עשר ספרים, מתוכם שני ספרי שירה וכל היתר ספרי מחקר.

כשלושים וחמש שנים ניהל עוזי את ספריית הקיבוץ המאוחד עם ספריית הפועלים והיה העורך הראשי שלה.

ביום הולדתו השמונים זכה עוזי לערב הוקרה, הערכה ואהבה שאורגן על ידי עמיתיו בהוצאה לאור. תחת חסיון מוחלט הכינו לו חבריו ספר מחווה "הנאמן, מנחת הוקרה וידידות לעוזי שביט". בפורמט של 600 עמודים הסתופפו משוררים, סופרים, חוקרים, הוגים, מרצים ומורים.

לאורך שנים עוזי התמודד עם מחלה בגבורה ובאומץ. בחודשים האחרונים הטיפול הרפואי כבר לא הועיל. משפחתו כתמיד עמדה לצדו כל העת.

תמו חייו של עוזי שביט, תמו חיי אדם משכמו ומעלה.

יהי זכרו שמור ונצור בתוכנו

הספידה: אביטל שחר

תמיד ידעתי שזכיתי, שזכיתי שאתה אבא שלי. תמיד ידעתי שיש לי אבא יחיד ומיוחד שאין כמותו בעולם. אהבתי להיות איתך, לשחק איתך, ללמוד איתך, לשאול ולקבל תמיד תשובות, כי גם כשלא ידעת משהו הלכת לחקור עליו ולקרוא עליו ולהעביר את הידע שלך הלאה. אהבתי להשתעשע איתך ולצחוק יחד והיה לנו הומור משותף כי אהבת להתבדח ולהשתעשע, נכון עוזון? כמוך ובזכותך אוהבת כל כך את הים ומאז שלימדת אותי בים בגיל 4 לשחות שחינו המון יחד בים, עד הקיץ האחרון. היית מתקשר אלי כל בוקר שבת כדי לדווח לי על מצב הים וכך כמובן משתדל לוודא שאגיע לקיבוץ ונלך יחד שוב לים (למרות שאתה כבר היית אחרי שחיית הבוקר הארוכה שלך...) אהבת שהיה מי שיתלהב איתך מהים, יתרגש ויתפעל כמוך ואיתך מהים ואני שמחתי תמיד להיות שותפה שלך לכך.

שמחתי, אבא, שהדבקת אותי באהבתך לאמנות ואתה שמחתי כשלמדתי תולדות האמנות ויש לך פרטנרית לחלוק עימה את הידע שלך והאהבה שלך כשאני לומדת ומגלה עוד תקופה באמנות ואמנים נוספים שלא הכרתי, ואם במקרה פעם קרה שאיזה אמן שסיפרתי לך עליו לא הכרת מספיק לעומק ישר ניגשת לחקור ולהסתכל על עבודותיו כדי שבפעם הבאה נוכל לשוחח עליו ולהתרשם יחדיו מיצירותיו. וכך גם בלימודי הספרות, אהבתי לדבר איתך על מה שלמדתי ואתה נהנית להוסיף ולהעשיר מהידע העצום שלך. או לאחר כל ספר שקראתי (הרבה בזכותך ובהמלצתך) היינו נהנים לשוחח עליו ולחלוק רשמים.

מהיום בו אני זוכרת את עצמי היינו בבית תמיד מוקפות ספרים, מקשיבות לסיפורים ואח"כ קוראות בספרים בעצמנו. לא זוכרת את עצמי ללא ספר ליד המיטה, או סיפור אחה"צ או לפני השינה. אתה ואמא תמיד הקראתם והעשרתם אותנו וכך אנו כל בנותיך נדבקנו ב"חיידק". תמיד יצאנו ממך עם ספר אחד לפחות שלקחנו עימנו. לימים כשנולדו הנכדים היית כל כך מאושר להדביק גם אותם באהבת הספרים והתרגשת כל פעם לתת להם עוד ועוד ספרים ואתה ואמא הקראתם להם בלי סוף והם כמובן נהנו מכך מאוד.

כל חיך היית אבא קשוב ואוהב וידעתי תמיד שבכל מצב גם אם אתה באוניברסיטה או בהוצאה, או בישיבה בקיבוץ, אם אצטרך אותך אתה תעזוב הכל, תתייצב, תדבר איתי ותהיה לצידי. למרות שהיית אדם מאוד פעיל ועסוק כל הזמנות ניצלת כדי להיות איתנו הבנות שלך, אף פעם לא היה מצב שאין לך זמן בשבילנו, תמיד קשוב, סקרן, מתעניין רוצה לדעת מה אנו עושות, מרגישות, חושבות, מה התכניות שלנו וכיו"ב. תמיד בנחת וסבלנות. כך גם שהיית פוגש מישהו בשבילי הקיבוץ ששאל שאלה, ביקש עצה או שיתף בדעה, זוכרת אותך תמיד סבלני וקשוב, כך גם עם אנשים אחרים שעבדת איתם, לימדת אותם או שניקרו בדרכך.

גם כסבא היית סבא מדהים, נמרץ, מתלהב, כייפי, קשוב ונוכח. ילדי אהבו לבלות איתך ועם אמא בכל הזמנות אפשריות. היית משתולל איתם, שוחה איתם בים, מטייל איתם, משחק איתם, רוכב איתם באופניים וכמובן לוקח אותם לרפת ולפינת החי ומקרב אותם מגיל צעיר לבעלי החיים שכה אהבת. שמחת להגיע אליהם לביה"ס, להופעה או קונצרט שלהם או לכל אירוע בחייהם שרק יכולת להיות שותף. כך שגם הנכדים זכו בכך וזכו לקבל ממך את כל הטוב שהיה בכך ואת שמחת החיים, החכמה והעושר הרוחני.

אבא, הייתי ועודני גאה בכך, כי אתה איש מופלא, איש אשכולות שבקיא בתחומים כה מרובים, היית אופטימיסט בלתי נלאה וכמובן אדם מתעניין וסקרן, מעורב, איכפתניק ושותף בכל מה שקורה בקיבוץ, בתנועה, במפלגה, במדינה. היית הן איש רוח והשכלה והן אדם אידיאליסט, לא ישבת על הגדר אלא לקחת חלק פעיל בעשייה ואם צריך כמובן גם הובלת.

אבא, חיית חיים מלאים, עשירים ומשמעותיים. רווית נחת ושמחה ממשפחתך וגרת במקום שכל כך אהבת. חיך המקצוץ עיים היו בתחום הספרות שהיה אהבתך הגדולה ועבדת עם הרבה אנשים שמאוד אהבת והערכת והם אהבו והעריכו אותך.

היית אדם משכמו ומעלה ואני גאה בכך ואוהבת אותך ויודעת שזכיתי שאני בתך.

מתגעגעת, יעל.

אבא

אני רוצה ראשית להודות לכל חברי הקהילה שלנו הקיבוצית המיוחדת, תודה על העזרה של מערכת הבריאות, תודה למיטל, לסמדר המופלאה באדם, למירב ולחיתאם ולכל נשות החסד של הבית הסיעודי ולכל מי שתמך ועזר מסביבנו.

אבא אהוב שלי, כמה לא מתקבל בי להיפרד ממך והרי אתה חלק מעצמי וממהותי

כמה טוב הבאת בקיומך בעולם הזה.. כמה אהבה, כמה חוכמה באיש אחד שאין כמוהו וכעת אייך יכול להיות שהצדיק שלנו מל"ו צדיקי העולם הולך מאתנו?

רציתי לספר - איזה אבא נפלא היית בשבילנו תמיד: סבלן עד אין קץ, חם, מאיר פנים ומקבל, הכי לא שיפוטי הכי לא מתנשא, תמיד קשוב, מוכן לעשות הכל הכל כדי לעזור לנו, לסייע להבין. כמה ניגונים יפים שתלת בי וכמה נעטפו הם בחום מיטיב ואופטימי. לימדת אותי היטב על הפנמה והתמרה והכלה וחמלה.

אבא רציתי גם להגיד לך תודה שנתת לי את החסד לטפל בך בשנים האחרונות ובעיקר בימיך האחרונים להחזיר לך מהלי טוף, מההבנה ומהמסירות שהקדשת לי כל השנים אתה.

הערצתי את השכל שלך, את הידע שלך, את הערכים והאידיאלים, את העולם הפנימי העשיר שלך, של הגות, מחשבה יצירה ואומנות, אך בעיקר הרגשתי את הלב שלך הטהור, הטוב, החומל, מלא החסד והתום.

בתוך העולם שסביבנו שלעיתים ציני ומלא אינטרסים וכוחנות, היית אי קסום וייחודי של ערכיות אמיתית, אהבת אדם נקיה, אנושיות, חוכמה, עומק, תוכן וצניעות.

אבא אתה קיים כדימוי חי מיטיב בכל כך הרבה לבבות, נתת כל כך הרבה בחיך, בנית משמעות בעולם הזה וחותרם וערך! וכעת - אתה חופשי לנוח בתחושה של שלמות בסוף עמל יומך, עטוף בהמון אהבה של כולם.

אבא יקר היית בשבילנו מצפן לחיים ומגדלור שמאיר ומראה את הדרך להיות אדם טוב ומיטיב בעולם, ועכשיו כמה זה עצוב - פנס המגדלור כבה והים חשוך ומפחיד

אבל אולי, כך אני מקווה - האור שלך כל כך חזק שהדרך כבר קצת מוארת בתוכנו.

מסיגל

כמו הגלים שבים

כמו הגלים שבים
הוא לא מפסיק לעולם
כל בוקר, כשהשמש מלטפת את המים
שר את השירים ועולה על האופניים
שוחה ושוחה, לא מפסיק עד שיגיע
הדייג מחכה לו, הציפור ברקיע

כמו הגלים שבים
הוא לא מפסיק לעולם
מקולח ולבוש הוא יוצא למסע
עם ספרים ודפים, תיקונים כבר עשה
תמיד חיוך ומבט נוצץ בעיניים,
היא מזכירה לו בקבוק קטן של מים

כמו הגלים שבים
הוא לא מפסיק לעולם
חוזר לרדיו ולמגוון תבשילים
שינה קצרה ומתעורר לנכדים
במשחק הקלפים הוא צוחק ומנצח
דיון סוער על מהות עם אורח

כמו הגלים שבים
הוא לא מפסיק לעולם
מחבק אותה והם הולכים לטייל
מהטבע היפה הוא נדהם ומתפעל
חוזר אל הבית הצנוע בקיבוץ
נרדם עם האור הפתוח והספר הפרוץ.

עמית, נכדו של עוזי

סבא שלי, המורה הכי גדול שיהיה לי בחיים. כבר מגיל קטן הערצתי אותך, כל פעם שהשוו בינינו בדמיון פיזי או מחשבתי, הוחמאתי בגאווה. לכל מקום שהלכתי סיפרתי עלייך. את האהבה לים ולטבע קיבלתי ממך ומאמא, כל שבת שיכולנו ללכת לים, לשחות ולצחוק, להיחלש מהציפורים, הדגים, הגלים, המדוזות שאף פעם לא פחדת מהן וכמו בן כל הקיבוץ שהתפעם מחדש מההתמדה שלך.

גם את האהבה וההערכה למילה הכתובה קיבלתי ממך, שקראתי את הספרים שלך, זכיתי להכיר עוד צדדים בך, ואפילו הספקתי לפני כמה חודשים להקריא לך קצת מהכתובה שלי. תמיד ניסיתי לדרוש ממך עוד סיפורים מהילדות בנהריים, על ההכרות עם סבתא בגרעין, על הצבא והצעדה המפורסמת, על תקופתך כמזכיר הקיבוץ ובהוצאה, ובעצם על כל דבר שיכולת לספר. כל הזמן שרת לנו שירים, חלקם על דברים שעשינו בדיוק באותו הרגע, את חלקם חשדנו שהמצאת, ואת חלקם ידענו שרק אתה זוכר. אבל המשיכת לשיר, וזה מה שחשוב, גרמת לנו לחייך ולראות את הטוב בכל מצב. הידע שלך הוא משהו שרק אוכל לשאוף אליו, לא משנה מה שאיתי אותך או על מה דיברתי, כמו עשרות אלפי הספרים בבית, הוצאת את הספר הרלוונטי מהראש ושיתפת אותי בקצת מפניני החוכמה שלך. לא ברור איך, אבל הצלחת בנוסף לכל זה גם להיות איש משפחה, שמסור לנו, הנכדים, לבנות וכמובן לסבתא, שאת הקשר המסור והאהבה ביניכם, אאחל לכל אחד מהנכחים פה.

סבא שלי, אתה הבן אדם הכי צנוע שאני מכיר, ואני יודע שלא היית רוצה שידברו עליך כל כך הרבה, ושבתמקום כל זה, נלך לים, נשחק משחק קופסה ונקרא איזה ספר טוב. אבל סבא, השארת אותנו פה בלי מי שימליץ על הספר, ינצח במשחק או ישחה איתנו לדייג.

ואנחנו מתגעגעים.

עמית

בחוף של שדות ים אין מציל ואני, שכזאת נדבקת לחוקים, בכלל לא שמתי לב עד לאחרונה. תמיד יש שאני בטוחה, הרי הייתי עם סבא.

אני בת שבע או שמונה וכבר יודעת לשחות, אבל לא מאוד טוב. ואני אף פעם לא מפחדת לשחות עד לסלע הדייג. כשאני מתעייפת אני פשוט מניחה את ידי על המותניים של סבא, אוחזת בו והוא נושא אותי עד שאני עוזרת כוחות מחדש.

סבא כל כך התלהב כשהתחלתי לכתוב. סבא לא ידע אפילו להזיז עכבר במחשב, אז הוא נתן לי את כתובת האימייל שלו בהוצאה כדי שאשלח לו את היצירות שלי והמזכירה שלו תדפיס אותן ותהדק אותן ביחד כמו כתב יד של סופרת ידועה. הקשקושים של ילדה בת 12. הוא היה כל כך גאה.

סבא שלי מצחיק. כשהיינו קטנים הוא היה אוהב להרים אותנו, להפוך אותנו, להניף אותנו באוויר. הוא כל כך אהב לגרום לנו לצחוק. סבתא הייתה פונה אלי, המבוגר האחראי, להגיד לסבא לא להרים אותי כי אני כבר גדולה וזה פוגע לו בגב. לסבא לא היה איכפת מהנדיפות שלנו, הוא רק רצה לשמח אותנו.

כל שבוע סבא היה אומר לי "שבת בלי איילת זו לא שבת" ואני הרגשתי כמו האדם הכי חשוב בעולם. ועכשיו אני צריכה ללמוד מה זו שבת בלי סבא.

אבא אהוב שלי

איזה בת מזל אני שגדלתי כבתך. תמיד ידעתי שיש לי אבא מיוחד. חכם, יודע כל, סקרן, למדן, מאיר פנים, חייכן ואוהב. אתה האדם הכי פחות חומרני שאני מכירה. תמיד רצית רק ספרות מכל סוג שהיא: שירה, סיפורת, מחקר ואמנות. אוהב אדם וספר.

כפי שהיית צנוע עם הספרים והספרות כך היית גם באבהות שלך. היית אבא נוכח וקשוב, לא אבא של מחוות גדולות. בדרכך השקטה היית משרה בטחון, שפיות, ובעיקר נמצא מקשיב, נוכח.

נזכרתי שלימדת אותי לאכול תפוח שלם בלי להשאיר כלום, שרצת אחרי כשלימדת אותי לרכב על אופניים, לימדת אותי לשחות, לאהוב את הים והחול ויפי העולם, לחבק עצים, להתפעל מציפורים וללטף כלבים.

אבא, לימדת אותי לשמוע את המוזיקה של השירה ולהתרגש מתרבות, מיצירה ומהישגיה של האנושות ההומניסטית. לימדת אותי אמונה בכוח השכל וההשכלה, אמונה בטוב ובמוסר האנושי.

אבא אהוב, עודדת אותי להתנסות, להעיז, ללכת הלאה ולהתקדם ותמיד הרגשתי אותך איתי.

כשהייתי ילדה קטנה המפחדת מהחושך ומלהישאר ללא ההורים בבית הילדים, היית יושב ליד מיטתי, אני הייתי אוחזת בכוח באגודל ירך וכך הייתי נרדמת... טביעת אצבעך טבועה בכף ידי היום כמו אז, ונוסכת את תחושת הקירבה, הביטחון והיחד.

נוח בשלום

מטלית

בית שדות ים משתתף בצערה של משפחת שביט

על מות הבת, האחות, האם

טלית שביט בת קיבוץ שדות ים

